

Régen ő volt
a világom közepe.
Most már utálom őt.
Legalábbis... azt hiszem.

„Gyönyörű, szívbemarkoló
és pokolian szexi”
– fictionallysam.com

*Text Me
Baby
One More Time*

írj rám, bébi, még egyszer!

*fine
selection*

TEAGAN HUNTER

TEAGAN HUNTER

Text Me
Baby
One More Time

írj rám, bébi, még egyszer!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Laurie-nak.

Azoknak a hülyeségeknek, amiket megteszek, a fele utolsó pillanatban támadt ötlet, és te mindegyiket segíted véghez vinni. Te vagy a legjobb!

Köszönöm, hogy terelgeted ezt a szertelen kiscicát.

Egy

SHEPARD

Errefelé király vagyok.

Nem önteltségből mondom, csak reálisan látom a helyzetet.

Bármerre megyek, bámulnak az emberek. Úgy néznek rám, mint-ha egy kibaszott celeb lennék, vagy ilyesmi. Fényképért, autogramért könyörögnek. Mindent megtesznek, hogy felhívják magukra a figyelmemet, még ha csak egy másodpercre is – főleg a nők.

Tulajdonképpen most is ez fog történni.

Szerda este fél tizenegykor, egy szupermarket harmadik polcsoránál.

Látom a mohóságot a tekintetében, amint befordulok a sarkon. Hirtelen kihúzza magát, amikor észrevesz, és kiéhezett vigorra húzódik a vörösre festett szája. Hátraveti a tökéletes csigákba göndörített haját, miközben kieszei a haditervét.

Kurvára szexi, meg kell hagyni. Nem egészen a zsánerem, de nem vagyok az a fajta, aki nemet mond a puncira.

Nem hátrány, hogy úgy áll neki a farmer, mintha ráöntötték volna.

Lefogadom, hogy oltári jól néznének ki a lábai körém fonódva.

Megrándul az ajkam – és a farkam – a gondolattól.

A csaj ezt jelnek veszi, és hosszú, elnyújtott léptekkel elindul felém. Ringó csípővel közeledik.

– Szia! – Magyarul: *szexi vagy*. – Brandi vagyok, „i”-vel. – *Sztrip-tíz táncosnő* név. – Te Shep Clark vagy, igaz?

Próbálok nem felhorkantani az „*annyira ártatlan vagyok*” műsorától. Pontosan tudja, ki vagyok. Mindenki tudja.

Mint ahogy én is tudom, hogy azt akarja, hogy felvigyem magamhoz, és addig dugjam, amíg fel nem kel a nap.

Habár megfogadtam, hogy lemondok a céltalan kalandokról, fontolóra veszem a lehetőséget. Már több mint egy hónapja nem kerültem közel a kezemen kívül senkihez, és már meguntam – elég hamar.

– Minden meccseteket megnézem. Jó vagy.

– Tudom.

Közelebb lép, és nevet. Olyan játékos, kissé rekedt lánykacajjal, ami nem hangzik őszintének.

Még egy lépés, és a lábfejünk már összeér.

Végighúzza az ujjait a karomon, amivel nekitámaszkodtam a polcnak.

– De mostanában nem láttalak a pályán – biggyeszi le az ajkát.

– Miért?

Összeszorítom a fogam. Erősen megfeszül az állkapcsom a faggatástól.

Igaz, hogy most egy ideig nem játszom... de nem önszántamból, csak hogy tisztázzuk.

Ha belekeveredsz egy kis szórakozóhelyi verekedésbe, okozol egy nyamvadt pár ezer dolláros kárt, akkor hirtelen „nehézségekkel küszködsz”, és „szünetet kell tartanod”.

Baromság.

– Semmi közöd hozzá.

Vagy nem hallja az élt a hangomban, vagy szándékosan figyelmen kívül hagyja.

– Kár, elpazarolni ekkora tehetséget! De...

Újabb szende mosollyal a szemembe néz.

Telt, csókolni való az ajka. Lefogadom, hogy még jobban festene a farkam körül.

Abból, ahogy a kis Shep lüktetni kezd a gondolattól, úgy vélem, egyetért.

A lány lábujjhegyre állva a fülemhez hajol.

– Nem a baseball az egyetlen, amiben tehetséges vagy, ugye?

Baszki, még jó, hogy nem.

Átkarolom a derekát, hogy magamhoz húzzam a feszes kis testét.

Dorombol – szó szerint kurvára dorombol, mint egy macska – a mozdulattól. Már csak ezért is el akarom lökni magamtól, de őszintén szólva magányos a farkam.

– Mi lenne, ha lelépnénk innen?

– Az tetszene, bébi – vihog.

Bébi.

Elfojtok egy morgást a becézéstől. Kibaszottul *utálom* a becézést. Hogy egy kicsit jobban hangulatba kerüljek, végighúzom az orromat az álla mentén, amitől felvihog.

A vihogást is utálom.

Még jó, hogy a szexhez nem kell beszélni. Bóven elég egy csomó nyögés és orgazmus, pont úgy, ahogy szeretem.

– Tudok egy...

– Tényleg, univerzum? *Ez komoly?*

Motyogja valaki a hátam mögött, de kétségem sincs, hogy ki szólt, és kinek a bevásárlókocsija van néhány centire attól, hogy nekem ütközzön hátulról, ami biztosra veszem, hogy teljesen szándékos.

Mindjárt szétrobban a mellkasom. Mint mindig, amikor ez a csaj a közelemben van.

Nem számít a helyzet. Nem számít, milyen sértéseket vág a fejemhez. Valahányszor Denver Andrews a közelemben van, csak az övé a figyelmem.

Mint például most is.

Sztriptíz táncosnő Brandi észre sem veszi, mint ahogy a változást sem rajtam. Továbbra is taperol, miközben igyekszem kihámozni magam a karmaiból, és próbálok menekülni, mert bármi is lett volna ebből, nem fog megtörténni. Minden érdeklődésem odalett az iránt, hogy hazamenjek vele.

Főleg most, az emlékeztető után, hogy ennél sokkal több vár rám.

Például Denver.

Az egyetlen jó dolog a... *szabadságomban* a baseballtól, hogy hazajöttem. Tudtam, hogy Denver a diplomaosztó után nem költözött el, tudtam, hogy még itt lesz... tudtam, hogy végül egymásba botlunk.

Igazából számítottam rá.

Sok a jóvátennivalóm, főleg Dennynek. Meg akartam keresni, és rávenni, hogy bocsásson meg nekem. Csak nem tudtam, hogy ma este kezdődik majd a „*Sajnálom, hogy annyira szar alak voltam*” című esdeklő turném.

– Lehetne, hogy ne szexelj egy élelmiszerbolt közepén? Gusztustalan.

Vigyorogva fordulok a betolakodó felé, továbbra is Brandibe kapaszkodva a show kedvéért.

– Csak nem féltékenységet szimatolok, Denver?

– *Denvernek* hívnak? Mint az államot?

Rohadt életbe! Borzalmasan lent van nálam a mérce.

Lehanyatlik a kezem Sztriptíztáncosnő Brandi derekáról, és távolodom egy lépésnyit az ostobaságától, mert nem bírom tovább.

– Figyelj, Brandi „i”-vel, ez nem fog összejönni ma este.

Durva? Lehet, de elégszer csináltam ezt ahhoz, hogy tudjam: csak úgy tudok lerázni egy olyan lányt, mint Brandi, ha szókimondó vagyok.

Leesik az álla. Gyorsan becsukja a száját, és kihúzza magát.

– Csatlakozhat. Nem bánom – jelenti ki.

– Bár ez egy *nagyszerű* ajánlat, *Brenda* – mérsárolja le szándékosan a nevét Denver –, határozottan passzolnám. Előbb tépném le a saját lábkörmeimet, mintsem valaha, de tényleg *valaha* is pucéran lássam Shepet.

– Nana, Denny – húzódik félmosolyra a szám az élénk fantázia-képtől. – Mindketten tudjuk, hogy erre becsipogna a hazugságvizsgáló.

– Csak szeretnéd, hogy hazugságvizsgáló legyen, *Csupicsiga*.

Felmordulok a becenév miatti undortól, mert ő aztán főleg tudja, mennyire utálok, én pedig tudom, hogy mit jelent, amikor használja.

– Mit keresel itt egyáltalán, Andrews?

– Bevásárolok. Ez egy szupermarket, nem igaz? Azt szokás itt csinálni, nem *másokat megcsinálni*.

Sztriptíztáncosnő Brandi felnyög Denny szavaitól, én meg nem tehetek róla, de elnevetem magam.

Mindig rögtön a lényegre tért. Vele aztán nem volt semmi óvatosság, és ezt mindig is imádtam benne, még akkor is, amikor utálnom kellett volna őt.

– Mondasz valamit – ismerem be.

– Igen? – kérdezi Sztriptíztáncosnő Brandi.

– Igen – mondja Denny az én... hát, nem tudom, kicsodám Brandi. Reménybeli egyéjszakás kalandom? *Ex*-reménybeli egyéjszakás kalandom?

– Figyelj, Sztrip... – Észbe kapok az utolsó pillanatban. – Brandi, ahogy mondtam, ez nem fog összejönni ma este.

Lebiggyeszti az ajkát. Hirtelenjében már nem is olyan csókolni való, mint volt.

És ez mind a kicseszett Denny hibája.

Rápillantok, és önkéntelenül összehasonlítom azzal a lánnyal, akit figyelemelterelésnek akartam használni ma éjjel.

Későre jár, és egy szupermarketben vagyunk, ám Sztriptíztáncosnő Brandi mégis úgy öltözött fel, hogy vonzza a tekinteteket, kezdve a szegeces csizmájával.

Denny... hát, az ő öltözéke is rendben van, ám szemlátomást senkinek a tekintetét nem akarja magára vonzani azzal, amit felvett.

Élénk kékeszöld cicanadrág van rajta az egyik válláról lecsúszott puha, szürke pulóverrel. Sötét haját kócos kontyba fogta, egy deka sminket sem tett az arcára, és abból ítélve, hogy látom a vékony pamut alatt ágaskodó mellbimbóit, biztosra veszem, hogy melltartó sincs rajta... és ez ellen nem áll szándékomban tiltakozni.

Egyszerű a megjelenése, sőt még egy kicsit csövesnek is tűnik, mégsem bírom levenni róla a szemem. És nem a csöves dolog miatt.

Egyszerűen csak azért, mert ő Denny. Mindig is így voltam vele. Nem számít, mennyire szeretném, nem tudom úgy utálni, ahogy ő utál engem.

Őszintén szólva egyáltalán nem utáltam soha.

– Megadhatom legalább a számom? – kérdezi Brandi, megint magára vonva a figyelmem.

Nem fogom felhívni, de...

– Persze.

Felém nyújtja a kezét, a telefonomra várva, csakhogy sokkal több eszem van annál, mintsem hogy átnyújtsam neki a kis drágámat. Amint végre leesik neki, hogy nem fogom odaadni, benyúl a karján lógó túlméretezett táskába, és elővesz egy köteg blokkot és egy tollat. Gyorsan odafirkantja a számjegyeket, amiket nem tervezek használni, aztán összehajtogatja a papírt – hosszabbra nyújtva ezt az egészet, mint kellene.

– Remélem, folytathatjuk... – Vet egy pillantást Dennyre. – Ma este, később.

– Fél tizenegy múlt. Nem kell holnap iskolába menned? – cukkolja Denny.

Sztriptíz táncosnő Brandi ekkor lábujjhegyre állva nyom egy puszit az arcomra.

– Fent leszek.

Ahogy eltűnik a sarkon túl, Dennyből hisztérikus nevetés tör ki.

– Kérlek, mondd, hogy tudja, hogy nem fogod felhívni – bámul a lány után. – Elvégre ez nálad a módi.

Nem foglalkozom a szurkálódással, mert megérdemlem.

– Hát *tényleg* azt hitte, hogy egy államról kaptad a neved, szóval...

– Istenem, Shep, te aztán tudsz választani.

Vicces, hogy pont Denny mondja ezt.

Őt is kiválasztottam egyszer régen.

Csend telepszik ránk, és nem az a jóleső fajta, ami régi barátok között szokás. Marhára kínos, ami nem túl meglepő.

Ha éppen nem vágunk sértéseket egymás fejéhez, akkor nem tudjuk, hogyan viselkedjünk. Úgy beszélünk egymással, hogy soha nem mondanád meg, milyen hosszú és fájdalmas közös múltunk van.

– Nos, ezt a feszült csendet jelnek veszem. Legyen szép estéd a jobb kezeddel, Csupicsiga.

És itt is van.

A feszültség, amire utal, a befejezetlen dolog közöttünk. Mindketten tudjuk, és ha rávehetném Dennyt, hogy időt szánjon rám, akkor be szeretném fejezni.

– Csak szólok, hogy kétkezes vagyok. Ma este a balnak szántam egy kis műsoridőt.

– Micsoda úriember – veti hátra a válla fölött, ahogy elindul a bevásárlókocsijával a sor mentén, és egyre távolodik tőlem.

Elernyed a vállam a megkönnyebbüléstől, de csak egy pillanatra, mert pontosan tudom, mi következik utána.

Szenvedés. Düh.

Dühös vagyok rá. Dühös vagyok magamra.

Denver Andrews régen szeretett engem. Most utál.

Régen én is szerettem őt... és még most is.

Kettő

DENVER

Nagyon is hiszek abban, hogy *minden okkal történik*. A különcök közé tartozom, akik szerint tényleg minden meg van írva nekünk az első naptól fogva, még akkor is, ha mi magunk nem látjuk.

Mindezek fényében nem bírom felfogni, hogy az univerzum miért döntött úgy, hogy össze kell futnom az exemmel... vagy bárkim is legyen ő... a szupermarket közepén, miközben *így* vagyok felöltözve.

Legszívesebben lekevernék magamnak egy pofont, amiért a piros betűs napok híres hármasáért – tudod: édességért, sós rágcsáért és tamponért – ebben a szettben szaladtam le a boltba.

Vagy inkább *nem* szettben.

Csak abban, ami ott hevert a túl rendetlen lakásom padlóján.

Természetesen az univerzum átcseszett, és belebotlottam a halálos ellenségembe.

Oké, ez talán egy *kicsit* erős, de *rá* végképp nem számítottam.

Shep Clark.

A Shep Clark.

A pasi, akiért az ország másik végébe költöztem, hogy együtt legyünk.

A pasi, aki összezúzta a törékeny szívemet.

A pasi, akit utálok.

Az a Shep Clark.

Négyszázötvennyi egyetememet kellett kibírnom azzal az emberrel, aki tekerőrázás nélkül vetett véget mindennek. Ő volt az egyetemváros ura, így valójában soha nem menekülhettem el előle.

A fellegekben jártam, amikor bekerült az első osztályú profi baseballbajnokságba. Elment, ami azt jelentette, hogy *végre* magam mögött hagyhattam Shepard Clarkot. Persze, újságíró voltam az egykori egyetemének városában, és valószínűleg írnom kellett egy-két cikket róla és az eredményeiről, de azt kibírtam.

De azt, hogy tényleg *találkoznom* kelljen vele?

Nagyobb az esélye annak, hogy csődöt forgatok a Szerencsekerékben.

Lehet, hogy ő ebben a városban mindenki másnak a szemében egy baseball-legenda, de én nem fogok egyhamar a lábai előtt heverni.

Soha többé.

Dühösen végigbaktatok a sorok között, a kellerénél sokkal gyorsabban tolva a bevásárlókocsit. Egyszerűen ki akarok jutni innen, mielőtt megint összefutnék Sheppel. Még csak nem is figyelek rá, hogy milyen chipset dobok be a kocsiba. Biztos valami olyat, amit később megbánok majd.

Nem veszem a fáradságot, hogy szemügyre vegyem a jégkrémválasztékot, hátha van valami új. Tudom, hogy a végén úgymint mindenképpen a jó öreg mentolos-csokidarabkásat választom – *a zöldet, köszönöm* –, és a tejszínes-kekszeset.

Odasietek a női intim higiéniai termékekhez, és felmarkolom a legnagyobb dobozt, amit csak látok, aztán a pénztár felé veszem az irányt.

Ilyen az én szerencsém: az önkiszolgáló pénztár bezárt, és csak egy sor van, ahol a világ legidősebb nénije fájdalmasan lassan húzza le a termékeket.

Ceszd meg, univerzum.

Odatolom a kocsimat egy hölgy mögé, aki biztosra veszem, hogy a világ második legidősebbje, majd rátámaszkodom a fogantyúra.

A pénztáros éppen egy doboz gabonapelyhét húz le, és esküszöm, hogy fél percbe telik neki a dolog.

Itt fogok meghalni.

A jobbra kitett pletykamagazinokra téved a tekintetem. Általában nem foglalkozom ilyen szennnyel, de mivel unatkozom, és negyed-órát valószínűleg még itt fogok tölteni, mi a fenéért ne?

Egy olyanért nyúlok, amelyeknek a címlapján a kedvenc Chrisem van, de valamin megakad a tekintetem.

Az ott...

Rohadt életbe, *igen!*

Nem tudok elmenekülni előle?

Shep bűnügyi nyilvántartási fotója szerepel a helyi újság címlapján – ami történetesen a konkurenciám.

Helyi hírességet tartóztattak le garázdaságért – harsogja a szalagcím.

Úgy tűnik, hogy Shep király fogta magát, és újabb baromságot csinált: verekedést provokált, és szép kis kárt tett egy atompuccos klubban, néhány órányira innen északra.

Szerencséje, hogy nem varrtak a nyakába testi sértést is.

Gúnyos mosolyt villantok az újságra. Erős késztetést érzek, hogy minden példányt lerántsak a polcra, hogy elégethessem az összeset.

Shep *egy fikarcnyi* figyelmet sem érdemel. Hazug, és a legnagyobb seggfej a seggfejség történetében.

Szenvedélyesen gyűlölöm.

A homlokomat ráncolva fürkészem a képét, miközben ellenállok a kísértésnek, hogy felmarkoljam és elégessem az újságokat, és inkább felkapok egy csokit az újságok alól. Kibontom, és legalább a felét betömöm a számba.

– Húha, le vagyok nyűgözve.

Felmordulok, amikor meghallom a hangját.

– Menj innen.

– Nem tudok. Csak egy kassza van nyitva.

– Mit keresel itt egyáltalán, Csupicsiga?

Esküszöm, hogy hallom, ahogy összeszorítja az őrlőfogait a becénevtől. *Helyes. Seggfej.* A fogorvosa biztos oltári sokat rámol a szájában, amiért ennyiszor csikorgatja a fogait.

– Bevásárolok. Ez egy szupermarket, nem igaz? Azt szokás itt csinálni – vágja hozzám pókerarccal a saját szavaimat.

– Utállak.

– Csak hiszed, hogy utálsz, Den.

Hiába nem lát, forogatom a szememet, és kuncog, mert tudja, hogy azt csinálom.

Biztos vagyok benne, hogy azzal a híres félmosolyával áll mögöttem. Mindig ez van Sheppel: soha nem tudhatod, hogy ki van-e akadva, mert mindig azt a kamuvigyorát villogtatja.

De ha alaposabban megnézed, akkor láthatod, hogy megrándul az állkapcsa.

Ez buktatja le.

Bólintok, aztán az újságok felé biccentek.

– Látom, még mindig nem szedted össze magad.

– Én meg látom, hogy még mindig olyan karót nyelt vagy, mint mindig. Ki lehetett rángatni a montanai élet burkából, de a karót nem lehetett kirángatni a seggedből.

A szavai hallatán megpördülök.

Igazán Shepre vall, hogy ott az a gúnyos félmosoly... de az a megfeszülő állkapocs a fájdalmasan összeszorított fogakkal?

Úgy tűnik, megrángattam az oroszlán bajszát.

– Komolyan, Shepard, miért vagy itt? Azt hittem, leléptél nagy csapatokban játszani.

Az újságra téved a tekintete, hogy néhány másodpercig elidőzzön ott, mielőtt megint rám irányítja a figyelmét.

– Hát... kivettem egy kis szabadságot.

Felvonom a szemöldökömet, mert nem győzött meg. Egy kicsit jobban kell igyekeznie, *főleg* nálam.

– Az első osztályú baseballbajnokságban?

– Igen, Denver, az első osztályú baseballbajnokságban.

– De ez az első évéd. Kiemelkedő eredményeid vannak újonc létedre. Nem hagyhatod ki a szezon végét...

Közelebb hajol, és visszatér az arcára a vigyor.

– Tisztában vagyok veled, hogyan alakul a baseballkarrierem. Az a kérdés, hogy *te* honnan tudod?

Felforrósodik az arcom, gyorsan hátrálok egy lépést, de megbotlok a saját lábamban, és nekiütközöm a bevásárlókocsimnak, ami előrelökődik a mozdulattól.

– Aucs! A csípőm! Nekem jött!

Kalapáló szívvel fordulok a sorban előttem álló idősebb hölgy felé.

Ott a kocsim a csípőjénél. Tény, hogy valószínűleg nem ütközött neki *annyira*, de tényleg hozzáért.

– Te jó ég, annyira sajnálom! Nem akartam elgázolni. Megbotlottam a papucsomban, és elveszítettem az egyensúlyomat. Kérem, bocsásson meg!

Fújtatva elfordul tőlem, elutasítva az őszinte esdeklésem.

Szégyen söpör rajtam végig. Borzalmasan érzem magam, és mindez Shep hibája. Ha nem mászott volna bele a személyes terembe, nem kellett volna megmozdulnom. Akkor nem botlottam volna meg, és nem estem volna neki a bevásárlókocsinak, ami nekiment az idős hölgynek.

Jó-jó... az *én* hibám, hogy hagytam, hogy Shep felhúzzon, de mindegy. Részletkérdés.

– Adja hozzá az én dolgaimat is az övéhez, én majd állok mindent – mondom a pénztárosnak. Csak ez az egy jóvátételi mód jut eszembe. Az anyukám elfenekelne, ha látta volna a történeteket, és követelné, hogy tegyem jóvá... *most azonnal*. Így tudom megtenni.

Az előttem álló néni motyog valamit, amit nem egészen értek, aztán összeszedi a maradék cuccait, és kitolakszik a boltból.

Ennyi. Semmi több.

– Ez most komoly? – motyogom magamban, miközben nézem, ahogy elsétál, és vissza se néz. – Véletlenül nekimentem a bevásárlókocsimmal, felajánlottam, hogy kifizetem, amit vett, és még csak annyit se mond, hogy köszönöm? Ez az este már nem is lehetne rosszabb.

– Jobb, ha lekopogja, kisasszony – figyelmeztet a pénztáros.

Nem foglalkozom vele, csak kipakolok a szalagra.

– A magam részéről én imádom ezt az estét – jegyzi meg Shep.

Mire észbe kaphatnék, máris hozzávágom azt, ami a kezemben van. Nevetésben tör ki, és könnyedén elkapja.

Hülye baseballreflexek.

– Ó, ez megmagyarázza, miért vagy extra harapós ma este.

Rápillantok a dobozra, amit eldobtam, és igen, ilyen a szerencsém: a tamponomat sikerült hozzávágnom.

Fantasztikus.

– Bárcsak szemem találtalak volna veled... pontosabban a doboz sarkával.

– Nos, ez baromira nem volt kedves, Andrews – dobja fel a levegőbe a női intimhygiéniai terméket, és elkapja anélkül, hogy odanézne.

– Utállak, Shep Clark – ismétlem olyan epésen, ahogy csak tudom.

– Csak szeretnél – veszi elő a híres vigyort.

Hogy mi ebben a legrosszabb?

Igaza van.

– Hogy? Hogy lett ez az életemből ma este? Először elfogy a tampon, aztán belebotlok a seggfejek királyába. Utána véletlenül nekitolom a bevásárlókocsimat egy idős hölgynek, lemondok hatvan dollárról – amit nem szándékoztam elkölteni – a helyzet orvoslására, most meg defektet kapok. Szuper. Tényleg szuper.

Felnyögök, hátravetem a fejem, és az éjszakai égboltra bámulok.

– Mi a fene bajod van, univerzum? Hmm?

Semmi válasz.

Felemelem a kezem, hogy bemutassak neki.

– Hát akkor cseszd meg te is!

– Mindig is kettyósnak tartottalak egy kicsit. Örülök, hogy nem tévedtem.

Shep léptei visszhangoznak az egyébként csendes parkolóban, ahogy odajön hozzám, és szemügyre veszi a defektemet.

– A seggfejek királya, mi?

– Találó.

– Nem tévedsz.

Felvonom a szemöldököm, mert meglep, hogy ilyen könnyen egyetért.

Felpillantok rá a szemem sarkából, és látom, hogy a földet bámulja.

Shep eszelősen vonzó – még én sem tagadhatom –, de engem soha nem a külseje vonzott. Az egyébként is lehetetlen lett volna, hiszen eleinte csak szöveges üzenetben kommunikáltunk.

Ma este egyszerűen öltözött fel, sötét farmerbe bújtatta hosszú lábait. Fehér póló fedi széles, izmos vállát, és olyan fekete öregembercipő van rajta, ami úgy tűnik, hogy divatba jött manapság.

Tökéletesen kócos a haja, fekete fürtjei mesterien, mégis lazán állnak összevissza. Zöldebarna szemét elrejtí a sötétség, de nem csak a lepukkant félhomályba vesző parkoló miatt, ahol állunk.

Valami jár Shep fejében, és biztosra veszem, hogy köze van ahhoz a cikkhez.

Valahol mélyen rá akarok kérdezni, mert újságíróként eredendően kíváncsi vagyok. De sokkal inkább a miatt a Shep miatt akarok rákérdezni, akit annak idején ismertem.

Az a helyzet, hogy ő már régóta nem ugyanaz az ember.

– Van pótkereked? – kérdezi végül.

– A csomagtartóban.

– Akarod, hogy segítsék?

Annyira meglep, hogy csak bámulni tudom.

– Ne lepődj már meg ennyire, Den – nevet fel keserűen. – Nem vagyok szörnyeteg.

– És ezt higgyem is el?

– Jó, oké – horkant fel. – Megérdemlem, de utoljára kérdezem: akarod, hogy segítsek, vagy nem?

A nyelvem hegyén van, hogy igent mondjak, mert fáradt vagyok, puffadt, és csak haza akarok menni, hogy megegyem a már olvadt fagyimat, de Sheppel állok szemben. *Nem* engedhetem közel magamhoz újra, kicsit sem.

A legutóbbi baklövással járó fájdalom elég volt, hogy évekre összetörje a szívem.

Inkább passzolok.

– Nem.

Ott áll, nem moccan, csak szigorúan néz.

– Nem vagyok tehetetlen kislány, Clark. Egyedül is képes vagyok kereket cserélni.

Még egyszer körülnéz a parkolóban – hogy miért, azt nem tudom –, mielőtt bólint.

– Akkor ahogy akarod. Jó éjt, Denver!

– Jó éjt! – motyogom, ő pedig sarkon fordulva elindul az ellenkező irányba.

Kifújom magam a megkönnyebbülés és a bosszúság elegyétől, előszedem a kulcsot a táskából, és kinyitom a háromajtós kocsimat. Bedobom a cuccaimat az anyósülésre, feltűröm a pulcsim ujját, és felnyitom a csomagtartót.

Félretolom a mindenféle ott tárolt baromságot, beleértve azokat a többször használható zacskókat, amiket *mindig* elfelejtek bevenni a boltba, és megemelem a kárpitot, hogy kivegyem a pótkereket.

– Mi a *franc*, univerzum? Te most szórakozol velem?

Egy hatalmas szeg áll ki a pótkerék abroncsából.

Hát persze.

Valaki lefékez mögöttem, de nem fordulok meg.

Nem kell; tudom, hogy ő az.

– Kell egy fuvar?

Lezárom a csomagtartót, és egy másodpercet sem hagyok magamnak a töprengésre, mielőtt rávágom:

– Igen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Három

Hat évvel ezelőtt, szeptember elején

Ismeretlen: S. O. S.! S. O. S.! NAGY baj van.

Denver: ???

Denver: Ki vagy?

Ismeretlen: Shepard Clark, A. J. Sutton barátja.

Denver: Honnan van meg ez a szám?

Ismeretlen: Nyilván A. J.-től.

Denver: Csak úgy megadta a számom egy random fazonnak? Ki fogom nyírni.

Denver: Menj a francba.

Ismeretlen: Mennék, de... ez fontos.

Ismeretlen: Denver Andrews vagy, ugye? Allie Hanson legjobb barátnője?